

נותר וטמא. לאחר זריקת דמים, מועלין באימוריהן "ואין מועלין בבשר".

ויש לדייק: מעילה הוא דליבא, האוכל או נהנה מהם לאחר זריקת דמים אינו עובר על איסור מעילה, הא איסורא איבא, ואילו אם יאכלם ישראל יעבור על איסור! ואמאי? הא

לאחר הזריקה, לשון "אין מועלין". והלשון הוא לאו דוקא, אלא, מותר לכהנים לאכול.

ומקשינן: אימא סיפא (213): בקדשים קלים כולחו להחמיר, כיצד? בשר קדשים קלים לפני זריקת דמים, אין מועלין בהן ובאימוריהן, ואין חייבין עליהן משום פיגול

הבשר עדיין אסור באכילה, אלא שהותר בהנאה. ועל כך מקשה הגמרא, וכי למה אסור בהנאה, הלא "ממונא דכהן הוא"? אלא דמדברי התוס' (הערה 214) לא משמע כן, וכן מלשון הגמרא במסקנא "אבל לאכילה". וכדברי השפת אמת כתב האור שמח [פרק שני מהלכות מעילה]. ועוד מבאר שם על פי הצ"ח דחלק הבעלים מותר קודם הקטרה.

213. כתבו התוס' במסכת תמורה [ג א ד"ה לא], דבקדשים קלים לפני הזריקה [כמו שכתב שם הצאן קדשים], על אף שאין מועלין בהם, מכל מקום אסורים בהנאה מדאורייתא. וכתבו שם התוס' "דכהאי גונא אמר מעילה ז ב בשלמי ישראל דלא נהנין דאורייתא אף על גב דאין בהן מעילה". והנה לכאורה לא נאמר בגמרתנו שיש איסור דאורייתא בלי איסור מעילה.

ועיין בשו"ת נודע ביהודה [סוף חלק א] בשם חתנו שהוא איסור דרבנן. מה מקור האיסור דאורייתא? בשיטה מקובצת [מנחות ד ב] מביא בשם הר"מ, שהוא איסור של "בל יחל", הקרבן אסור בהנאה, כיון שנדרו אותו להביאו לקרבן, ולא לצורך אחר.

213. כתבו התוס' במסכת תמורה [ג א ד"ה לא], דבקדשים קלים לפני הזריקה [כמו שכתב שם הצאן קדשים], על אף שאין מועלין בהם, מכל מקום אסורים בהנאה מדאורייתא. וכתבו שם התוס' "דכהאי גונא אמר מעילה ז ב בשלמי ישראל דלא נהנין דאורייתא אף על גב דאין בהן מעילה". והנה לכאורה לא נאמר בגמרתנו שיש איסור דאורייתא בלי איסור מעילה.

האחיעזר [יורה דעה סימן יח אות ה] מקשה: אם כן בכור הקדוש מלידה, ולא נתקדש בקדושת הפה, וממילא אין "בל יחל", וכי יהא מותר בהנאה?

וכשנתבונן, נראה שהתוס' מדייקים מקושיית הגמרא מסיפא דסיפא דהיינו קדשים קלים לאחר זריקה, והגמרא לא הקשתה מרישא דסיפא דהיינו קודם זריקה. וביותר, לדעת רבי יוסי הגלילי הסובר שקדשים קלים הם ממון בעלים, מוכח, שהיה ברור לגמרא שאיסורא מיהא איבא.

האור שמח [פרק ה מהלכות מעילה הלכה טז] מקשה: לשיטת הרמב"ם הסובר שאיסור "בל יחל" עובר רק המדיר עצמו, אם כן, בשופר של שלמים יהיה אסור רק על המדיר. והגמרא לא אמרה שיש חילוק בין המדיר לבין איש אחר, משמע ש"לא יצא" כל השומע?

וכבר הובאה לעיל [הערה 54] דעת המשנה למלך הסובר שהוא איסור דאורייתא.

ועיין [הערה 54] בשם הגרי"ז והגאון מפוניבז', החילוק "לדינא" בין איסור מעילה לאיסור קודש.

וכן כתבו התוס' לקמן יב ב [ד"ה חלב]. ומוכיחים כן מהא דאמר רבא במסכת ראש השנה [כא א]: שופר של עולה, לא יתקע, ואם